

fuldt omfang for lovens område, jfr. § 011, der er medtaget for at fastslå dette.

§ 012, stk. 1.

Bestemmelsen vedrører registrering af oplysninger om kortindehaver og er en præcisering af den private registerlovs § 3, stk. 1. De oplysninger, der nødvendigvis skal registreres, kan meget vel være forskellige i de enkelte led i et betalingssystem. Det skal af anmeldelsens systembeskrivelse (jfr. § 9, stk. 1, nr. 2) fremgå, hvilke registre der oprettes.

Forbrugerombudsmanden skal – eventuelt efter indhentet udtalelse fra registertilsynet, jfr. § 02, stk. 3 – foretage en konkret bedømmelse af, om der oprettes registre, der indeholder oplysninger ud over de i bestemmelsen afstukne grænser.

§ 012, stk. 2.

Bestemmelsen vedrører anvendelse og videregivelse af oplysninger om kortindehaver. Den private registerlov indeholder ikke regler om anvendelse af registrerede oplysninger. Selv om det efter stk. 1 vil være tilladt at registrere oplysninger, der samlet afspejler enkeltpersoners forbrugsprofil, medfører stk. 2, at disse oplysninger ikke må anvendes således. Bestemmelsen supplerer endvidere den private registerlovs § 4, idet den fastslår, at selv inden for det samme betalingssystem – f.eks. mellem betalingsmodtager og en bogføringscentral – må kun udveksles oplysninger om kortindehaver, der er nødvendige til gennemførelse af betalingstransaktionen.

Er f.eks. betalingssystemet i forbindelse med kortindehavers pengeinstitut, skal dette typisk blot have oplysning om kortindehavers identitet, kontonummer, beløbsstørrelse og dato for transaktionen.

Sidste punktum indebærer, at oplysninger om bortkomne, stjålne, falske osv. betalingskort kan distribueres inden for betalingssystemet. Oplysninger om kortindehavers misbrug må ikke videregives til f.eks. kreditoplysningsbureauer.

§ 012, stk. 3.

Bestemmelsens formål er at forhindre, at kortudstedere anvender og videregiver oplysninger om omsætning, antal betalingskorttransaktioner, beløbsstørrelser osv. til andet formål end gennemførelse af betalingstransaktioner. Oplysninger om betalingsmodtagers økonomiske forhold kan således ikke bruges til markedsføringsformål eller soliditetsvurdering.

§ 013.

5-årsreglen harmonerer med den almindelige formueretlige forældelsesregel. 2-årsreglen skal sammenholdes med den private registerlovs § 3, stk. 3, og indebærer, at tilladelse til oprettelse af et advarselsregister betinges af, at oplysningerne slettes efter 2 år.

§ 014.

Bestemmelsen er et supplement til den private registerlovs § 21, jfr. § 3, stk. 2, og giver industriministeren hjemmel til at fastsætte regler om, hvad der yderligere findes at være »følsomme« oplysninger som f.eks. indkøb af spiritus, pornografi osv.

Til nr. 29

Ændringen er redaktionel.

Til nr. 30, 31, 32, 33 og 35

Ændringerne er redaktionelle.

Til nr. 34

Bestemmelsen skal sikre, at de internationale kortudstedere som f.eks. Eurocard, American Express, Diner's Club og Visa Card kan fortsætte virksomheden i Danmark. Afgørelsen af, hvornår et betalingssystem må anses som internationalt, findes bedst at kunne overlades til et konkret skøn. Det findes imidlertid at være af afgørende betydning for udøvelsen af skønnet, at reglen ikke udnyttes til at forvride den i øjeblikket eksisterende konkurrencesituation, der er præget af en stærk funktionsdeling mellem internationale og danske betalingssystemer.

Til nr. 36

Ikrafttrædelsen udskydes til 1. januar 1985, idet der efter lovens vedtagelse skal udarbejdes en række administrative forskrifter samt etableres det nødvendige administrative apparat hos forbrugerombudsmanden.

Det følger af stk. 2, at også bestående betalingskort skal registreres efter § 10, stk. 1, men stk. 4 indebærer, at tre måneders fristen efter § 10, stk. 02, kun finder anvendelse på betalingssystemer, der oprettes efter 1. januar 1985.

Til nr. 37